

весели и щастливи, всички хора бѣха щастливи — даже и слънцето се радваше на небето. . . .

VI.

Голѣмата камбана утихнала. Веселитѣ сребристи гласове на малкитѣ камбани, сѣщо прѣстанали да звѣнятъ. Пѣтелътъ стоялъ на покрива срѣщу прозореца и видѣлъ, че блѣдното момиченце заспало. Него огрѣли слънчевитѣ лъчи и му било топло, приятно и то се усмихвало въ сѣня си.

Пѣтелътъ стѣпилъ на самия прозорецъ и внимателно се загледалъ въ вѣтрѣшността на малката, мрачна стаица.

И когато той разгледвалъ, въ стаята влѣзла една жена. Въ рѣцѣтъ си държала нѣщо завито въ кърпа. Безъ да развива кърпата, тя го оставила на масата и излѣзла изъ стаята така тихо и полека, както и влѣзла.

Бабицката и внучката спали: едната въ постелката, а другата на прозореца, облегната съ гърба си на стѣната. Пѣтелътъ внимателно гледалъ и билъ много любопитенъ да узнае всичко, че послѣ да го разкаже на тѣзи, които ги интересуватъ живота на бѣднитѣ хора.

VII.

Камбанитѣ наново почнали да звѣнятъ. Първа заговорила голѣмата камбана. Нейнитѣ громки и чести звукове, разбудили бѣдното момиченце.

То бърже отворило очитѣ си, — слѣзло отъ прозореца. Бабицката сѣщо се събудила и лежала съ отворени очи на постелката.

— Бабо, бабо! извикало момиченцето, като погледнало къмъ масата, — погледай какво има у насъ!

То захванало бързо да развързва кърпата. Сърдцето му биело силно и рѣцѣтъ му треперѣли.